

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Michala Mazance a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2019, čj. KRPA-342844-20/ČJ-2019-000022 ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2019, čj. 2 A 68/2019-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zajistil žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“), a to na 90 dnů za účelem realizace správního vyhoštění uloženého rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2014, čj. KRPA-56963-117/ČJ-2011-000022. Žalobce v ČR pobýval neoprávněně a byl veden v evidenci nežádoucích osob. Již dříve bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění na dobu jednoho roku, což žalobce nerespektoval a ve stanovené lhůtě nevycestoval.

[2] Žalobce rozhodnutí o zajištění napadl žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť pro jeho

vydání nebyly naplněny zákonné předpoklady. Rovněž je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně zdůvodnil nemožnost uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalovaný navíc nezohlednil skutečnost, že žalobce má na území ČR družku a bratra, o jejichž existenci se odmítl do protokolu o podání vysvětlení vyjádřit, neboť se domníval, že jsou žalovanému z předchozího řízení jeho rodinné a osobní poměry známy. Napadené rozhodnutí tak představuje též nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[3] Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že se žalovaný dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s tím, proč bylo zajištění žalobce nutné, a to zejména s ohledem na jeho pobytovou historii. Žalobce přicestoval do ČR nelegálně v roce 2011, ovšem již v roce 2009 požádal v SRN o azyl. Tato jeho žádost byla v následujícím roce zamítnuta. Zároveň na něj byl v SRN vydán příkaz k zatčení pro krádež a ublížení na zdraví. V ČR byl žalobce opakovaně pravomocně odsouzen pro trestnou činnost, a to k podmíněnému trestu odnětí svobody (v roce 2014, dvakrát v roce 2015 a v roce 2016), k trestu vyhoštění (v roce 2015) a k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců (v roce 2017). Rovněž na území ČR žalobce opakovaně nespěšně žádal o mezinárodní ochranu (dvakrát v roce 2015, dvakrát v roce 2016, v roce 2018 a v roce 2019), přičemž Nejvyšší správní soud odmítl jeho kasační stížnost týkající se zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany (žádost z roku 2018) pro nepřijatelnost. Žalobce nerespektoval opakovaně vydaný výjezdní příkaz, trest vyhoštění ani rozhodnutí o správním vyhoštění a na území ČR pobýval nelegálně. Podle městského soudu tedy uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území nepostačovala, neboť žalobce neposkytoval dostatečnou záruku, že by v jeho případě uložení zvláštních opatření postačovalo. Popsaným jednáním totiž oslabil svou důvěryhodnost a vzbudil pochybnost, že by se podvolil dalším stanoveným povinnostem. Sám žalobce se v průběhu správního řízení odmítl vyjádřit k tomu, zda má dostatečné finanční prostředky pro složení kauce, proto nebylo namístě ani užití finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. K nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce napadeným rozhodnutím městský soud uvedl, že i v tomto směru odmítl žalobce v průběhu správního řízení odpovídat. Žalovaný nezjistil žádné překážky vycestování žalobce (které nebyly zjištěny ani v předchozích správních řízeních, zejména o správním vyhoštění). Podle městského soudu není důvodná ani námitka, že žalovanému byla osobní a rodinná situace žalobce známa z řízení o správním vyhoštění, a měl k ní přihlídnout. Mezi tímto řízením a řízením nynějším je totiž značný časový odstup, během něhož mohlo dojít ke změně poměrů na straně žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, a to s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V ní stejně jako již dříve v žalobě uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neprovedl všechna potřebná šetření k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci, čímž porušil zásadu materiální pravdy. Dále nepřihlédl ke specifickým okolnostem věci. Stěžovatel pobývá na území ČR téměř 9 let a má zde bratra a družku, která je bezúhonná a s ním stěžovatel žije spořádaným rodinným životem. Soužití s družkou je žalovanému známo z jiných správních řízení, proto se stěžovatel ke svým rodinným poměrům v průběhu

pokračování

řízení nevyjadřoval, neboť tyto poměry jsou neměnné. Stěžovatel a jeho družka si přejí žít do doby realizace vyhoštění společně, neboť odloučením oba trpí. Na území ČR má vytvořené kvalitní rodinné a sociální zázemí a má dostatek finančních prostředků na vycestování. Stěžovatel je solventní, za pomoci své družky a bratra je schopen splnit podmínku složení peněžních prostředků. Žalovaný nedostatečně vysvětlil, z jakého důvodu bylo zajištění stěžovatele nutné, a nebylo možno namísto toho přistoupit k aplikaci mírnějších zvláštních opatření. Stěžovatel má na území ČR stále bydliště (u družky) a je schopen se osobně hlásit na policii a zdržovat se v místě bydliště, kde je kontaktní a dosažitelný. Žalovaný si dále nezajistil ani výpovědi případných svědků, kteří by se mohli vyjádřit k osobě stěžovatele a jeho rodinným a majetkovým poměrům. Napadené rozhodnutí založil na spekulaci o hrozbě nebezpečí, že by stěžovatel z území ČR nevycestoval a nadále se dopouštěl maření výkonu správního vyhoštění. Stěžovateli ve vycestování v minulosti bránily objektivní důvody, a to ztráta cestovního dokladu, která nebyla účelovým jednáním. Již si opatřil náhradní doklad.

[5] Stěžovatel dále poukázal na aktuální řádný způsob života. Protiprávního jednání se již nedopouští. Důkazy, z nichž žalovaný vycházel, jsou nepodložené. Odůvodnění rozsudku městského soudu neodpovídá platné právní úpravě a koliduje se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále „směrnice 2003/109/ES“). Ta v čl. 9 odst. 6 a 7 stanoví, že status dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí mimo EU se pozbytím faktického oprávnění k pobytu nemění a je vždy nutno pečlivě zvažovat vazbu rezidenta na členskou zemi EU, v tomto případě ČR. K tomu v projednávané věci nedošlo. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele a jeho družky, kteří jsou na sobě citově závislí.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud po přezkoumání formálních náležitostí kasační stížnosti shledal, že je podána řádně, včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a oprávněnou osobou. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom žádné vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku týkající se jeho nedostatečného odůvodnění. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje jejich argumentaci za nedůvodnou (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

čj. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum napadeného rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu uvedené požadavky splňuje. Lze dodat, že stěžovatel tuto námitku nijak nekonkretizoval, ani neuvedl, jaký vliv by tvrzená nepřezkoumatelnost mohla mít na zákonnost napadeného rozsudku.

[10] Předmětem přezkumu městského soudu bylo rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je policie „oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.“

[11] V projednávané věci je sporné, zda namísto zajištění stěžovatele nepostačovalo uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým může být povinnost oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam, složení finanční záruky nebo povinnost osobně se hlásit na policii. Ustanovení § 123c dále upravuje pravidla finanční záruky.

[12] Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že správní orgán musí před rozhodnutím o zajištění cizince vždy zvážit, zda nelze zajistit výkon správního vyhoštění mírnějšími prostředky, kterými jsou právě zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomu je třeba upozornit na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále „návrátová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11, pak ve vztahu k návratové směrnici plyne požadavek, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření.

[13] Výše uvedené nicméně neznamená, že by bylo třeba nejprve uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit teprve tehdy, pokud by nebylo účinné. Jestliže nelze předpokládat, že cizinec bude schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, nebo existuje-li důvodná obava, že by byl jeho uložení ohrožen výkon správního vyhoštění, je jeho zajištění namístě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS). Rozšířený senát v tomto naposledy zmíněném usnesení dále konstatoval, jak ostatně správně podotkl městský soud, že úvaha správního orgánu o nutnosti zajištění cizince za účelem správního vyhoštění závisí na typovém důvodu zajištění. Volba zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona

pokračování

o pobytu cizinců bude pravidlem, i tak je však vždy nutno zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností). Správní orgán je tedy před rozhodnutím o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinen přihlédnout k tomu, nepostačují-li v případě daného cizince s ohledem na jeho osobní, rodinné a majetkové poměry zvláštní opatření podle § 123b téhož zákona. Z citované judikatury je zřejmé, že jejich užití je důvodné tehdy, vyjdou-li v průběhu správního řízení najevo skutečnosti, které jednak umožňují užití těchto zvláštních opatření, a zároveň by v jejich důsledku bylo rozhodnutí o zajištění příliš tvrdým opatřením.

[14] Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti namítá, že žalovaný nedostatečně zvážil užití mírnějších zvláštních opatření namísto zajištění. Nelze nicméně přehlédnout, že v průběhu správního řízení byl stěžovatel naprosto pasivní, odmítl vypovídat na kladené otázky, mj. týkající se i jeho osobní a majetkové situace a soukromého a rodinného života, a s žalovaným nespolupracoval. Správní řízení o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zahajováno *ex offio* a s ohledem na zásadu materiální pravdy obsaženou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je žalovaný obecně vzato povinen zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Přesto po něm nelze požadovat (zejména s ohledem na povahu a rychlost daného řízení), aby zjišťoval veškeré skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života stěžovatele, pokud je v průběhu řízení sám stěžovatel odmítl sdělit, a jež zároveň nevyplynuly z jiných aktuálních dostupných podkladů, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti. Městský soud přesvědčivým způsobem popsal, proč z důvodu velké časové prodlevy a možné změny okolností žalovaný nemohl v nyní projednávané věci přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uvedl v řízení o správním vyhoštění ukončeném v roce 2014. Stěžovatel tento závěr v kasační stížnosti nikterak nerozporuje, pouze uvádí, že k těmto skutečnostem žalovaný přihlížet měl, neboť jsou neměnné. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný se stěžovatele při podání vysvětlení ze dne 1. 10. 2019 (v návaznosti na jeho zadržení ve správním řízení předcházejícím jeho zajištění) výslovně dotazoval, zda na území ČR pobývají jeho příbuzní, zda zde žije ve společné domácnosti s občanem EU či je na něm nějaká osoba zde pobývajících závislá nebo se o někoho takového musí starat. Jestli existují překážky, které mu brání v dobrovolném vycestování ze země, zdali zde má označenou poštovní doručovací schránku na uvedené adrese a jestli disponuje dostatečnými finančními prostředky, které by mohl využít ke složení finanční záruky. Pokud tyto skutečnosti stěžovatel odmítl ve správním řízení sdělit, sotva se může v rámci soudního přezkumu úspěšně dovolávat toho, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neprovedl výslech případných svědků (které stěžovatel ani ve správním řízení, ani nyní nikterak neoznačil) a nepřihlédl k jeho specifické situaci. Uvedené platí tím spíše, že stěžovatel svoji pasivitu odůvodňuje pouze tím, že dané skutečnosti měly být žalovanému známy. Stěžovatel tedy ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by žalovaný mohl dospět k závěru, že je rozhodnutí o zajištění příliš tvrdým opatřením. Užití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný podle městského soudu posoudil dostatečně a přezkoumatelným způsobem popsal důvody jejich vyloučení, které mají oporu ve správním spise. Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu v tomto směru bezvýhradně ztotožňuje. Stěžovatel v kasační stížnosti přednesl pouze obecné a nekonkrétní argumenty (např. ve vztahu k jeho družce, bratrovi, místu pobytu,

opatření náhradního cestovního dokladu apod.), které jsou však založené na skutečnostech, jež stěžovatel mohl a měl uvést už v průběhu správního řízení, avšak neučinil tak. Z většiny nepolemizují s tím, jak se s nimi městský soud vypořádal, ale pouze opakuje žalobní námitky. Zároveň nelze přehlednout určitou vnitřní rozpornost kasačních námitek, kdy na jednu stranu stěžovatel např. uvádí, že má dostatek finančních prostředků, na jiném místě však tvrdí, že složení finanční záruky by mohl splnit jen za pomoci své družky a bratra. Odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu tedy v tomto ohledu ob stojí.

[15] Stěžovatel dále poukazoval na to, že se na území ČR nachází již 9 let a aktuálně se nedopouští žádného protiprávního jednání. Nejvyšší správní soud k tomu považuje za nezbytné zdůraznit, že stěžovatel na území ČR pobývá po celou dobu v rozporu s právními předpisy, nemá zde žádné pobytové oprávnění a opakovaně zde páchá trestnou činnost, za což byl již pětikrát pravomocně odsouzen, mj. i k trestu vyhoštění v roce 2015, který rovněž nerespektoval. Stěžovateli byl opakovaně vydán výjezdní příkaz v návaznosti na dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění, přesto až doposud ze země neodcestoval. Za snahu o legalizaci pobytu bezesporu nelze považovat opakovaně podávané žádosti o mezinárodní ochranu, které v důsledku jeho pobytu na území ČR prodlužují a oddalují realizaci správního vyhoštění. O zajištění stěžovatele rozhodl žalovaný z důvodu, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Zároveň je nutno souhlasit se žalovaným, že s ohledem na pobytovou a trestní minulost stěžovatele existuje v jeho případě i nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud by nebyl zajištěn [písm. b) téhož ustanovení]. Důvěra ve stěžovatele a jeho ochotu podrobit se realizaci správního vyhoštění byla s ohledem na výše uvedené skutečně natolik oslabena, že jeho zajištění pro účely správního vyhoštění bylo namístě.

[16] Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud i obecnou námitku o nepřiměřeném zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele. Stěžovatel v tomto směru uvedl, že na území ČR žije společně se svou družkou, přičemž oba partneri jsou na sobě citově závislí a vzájemným odloučením v důsledku napadeného rozhodnutí oba trpí. Na území ČR dále žije i bratr stěžovatele. V průběhu správního řízení vedoucího k rozhodnutí žalovaného napadeného žalobou se však stěžovatel o družce ani o bratrovi nijak nezminil, v žalobě i kasační stížnosti uvedl pouze nekonkrétní skutečnosti, z nichž nelze ani seznat, po jak dlouhou dobu s družkou žije, jak se družka jmenuje, jaké občanství má, ani jak vážný je jejich vzájemný vztah. K námitce, že tyto okolnosti měly být žalovanému známy z řízení o správním vyhoštění, městský soud podotkl, že v tomto dřívějším řízení nebylo prokázáno ani soužití stěžovatele s J. P., ani s A. M., s níž měl v průběhu řízení navázat nový vztah. K tomu se stěžovatel v kasační stížnosti nijak nevyjádřil a setrval na obecných námitkách, které s ohledem na výše uvedené ani nyní nelze považovat za důvodné.

[17] Vyhovět nelze ani poslední kasační námitce spočívající v tom, že napadený rozsudek městského soudu je v rozporu s čl. 9 odst. 6 a 7 směrnice 2003/109/ES. Podle čl. 3 odst. 1 této směrnice se totiž její působnost vztahuje na státní příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států EU. Podle odst. 2 téhož ustanovení se nevztahuje mj. na příslušníky třetích států, kteří jsou uprchlíky nebo zažádali o přiznání právního postavení uprchlíků a jejich žádost nebyla dosud vyřízena. Namítaný čl. 9 odst.

pokračování

uvedené směrnice se týká odnětí nebo ztráty právního postavení (odst. 6 tohoto ustanovení se např. týká konce platnosti povolení k pobytu). Stěžovatel však na území ČR nikdy žádným „právním postavením“ (pobytoým titulem), jenž by mu mohlo být odňato nebo které by mohl ztratit, nedisponoval. Svůj pobyt se naopak nikdy nepokoušel legalizovat a pobytové oprávnění získat. Pro úplnost Nejvyšší správni soud dodává, že napadené rozhodnutí není ani v rozporu s návratovou směrnicí. Požadavek čl. 15, aby bylo k zajištění cizince přistoupeno pouze tehdy, kdy není možné účinně využít mírnějších opatření, byl totiž v projednávané věci zohledněn (viz výše).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správni soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správni soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu